

„Kako si mogel spati? Te ni nič žrlo?“

„Bah!“ se je pretegnil. „Nekaj me je grizlo in peklo, pa to ni zame nič novega; vaju sem jih.“

„Srečen!“

„Kaj pa vi?“

„Nič! Gledamo in čakamo, da se dvigne solnce . . .“

Vsa teža njegovega mučnega nerazpoloženja se je tiho osredotočila v to edino točko. Napeto so molčali, stiskali glave pri okencu in vdihavali v razbolele grudi opojni hlad jutra . . .

Tam v dalji se je vžgalo rosno nebo, se razvnelo in zakrvavelo v silnih plamenih . . .

„Zora, jutro!“

Na stežaj so odprli in planili na ulico; pocepali so pred barako v prah, da si ohlade pekoče otekline.

(Dalje prihodnjič.)

C. GOLAR:

GOZDNA.

Žari se poletje,
in solnce hodi visoko —
sredi gostega smrečja
pot v šumo vodi globoko.

Kjer vir iz skale izvira,
in rase bršljan zeleni,
rdeči se divja roža
na obraščeni steni,

tam deklica bela
o mladi ljubezni sanja,
in bor se od daleč
kot stari svat ji priklanja.

